

skulde læse dem, og heller ikke brød sig om selv at blive mindet om dem. Det var de første Breve, Veninden havde skrevet til hende fra Favsingholm, og hvori hun fortalte saa meget om Dihmer. I et af dem stod der:

„Vor Godsejer er unægtelig en lidt underlig Patron, som man alligevel ikke kan lade være med at holde af. Det er en fiks Ide hos ham, at han ikke vil gøre noget for at blive rask. Han siger, at der er sunde Folk nok i Verden. Min Mand mener, at det stammer fra hans Sygdom; men jeg tror nu, at han har haft en eller anden stor Sorg, som han ikke kan komme over. En Dag sad vi her i Haven, og Povl fortalte om et Par Forpagterfolk her i Nærheden, der i en Uge mistede begge deres Børn af Difteritis. Dihmer sad og tegnede i Gruset med sin Stok og sagde længe ingenting. Jeg spurgte ham saa, om han ikke syntes, det var frygteligt, og han svarede da ogsaa Jo. Men lidt efter, da han sagde Farvel og holdt mig i Haanden, saa han mig underligt ind i Øjnene og sagde, at man skulde gøre sig gode Venner med Sorgen; den var uundgaelig og desuden Menneskets eneste virkelige Ven og trofaste Rejsekammerat gennem Livet.“

Jytte huskede det Indtryk, disse Ord havde gjort paa hende, første Gang hun læste dem. Hun havde siden ofte maattet tænke paa dem, og navnlig i den allersidste Tid, da Selvmordstankerne daglig forfulgte hende, havde hun søgt Tilflugt i denne Paamindeelse om at møde Sorgen med Genkærlighed. Fra det fjærne havde Dihmer uden selv at ane det rakt hende en Vennehaand i Undergangens Time og holdt hende oppe.

Efter atter at have lukket Brevene inde gik hun i Seng. Men hun kunde ikke sove. Og i Mørket vaagnede den gamle Tvivl og spøgede i hendes Sind som selve hendes Livs onde Dæmon. Havde hun alligevel elsket Dihmer? Havde hendes Mor haft Ret? Havde hun besnakket sig selv til at mistvivle om sin Kærlighed, fordi den var kysk og stille?

I Løbet af Natten fik Trangen til at gense ham mere og mere Magten over hendes Sind. I alle sine Breve havde Meta gentaget sin Indbydelse til at gøre hende et Besøg paa Favsingholm, og saa umuligt det i Øjeblikket var, havde Tanken dog ofte beskæf-